

Daniels Bog – nummer et hundrede og otteogtredive

Afsløringen af Daniel 11: En profetisk rejse gennem historien

Jeff Pippenger

2024-03-15

Vers fyrre i Daniels ellevte kapitel repræsenterer et af de mest dybtgående vers i Guds Ord. De profetiske historier, som dér fremstilles, er dér, hvor hjulene inden i hjulene i Ezekiels syn føres sammen. Med endetiden for Miller-bevægelsen i 1798 og også endetiden for den tredje engels bevægelse i 1989 skildres Guds folks indre og ydre historier i de sidste dage. I verset findes kundgørelsen om den forestående dom, som ankom med den første engel i 1798, helt frem til søndagsloven i vers fyrre-en. Verset repræsenterer derfor den undersøgende dom over Guds menighed, begyndende med de døde, frem til beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind og Gud, som udspyrr laodikeisk adventisme af sin mund.

Historien fra den tid, hvor pavedømmet modtog sit dødelige sår i 1798, og indtil det dødelige sår læges i vers enogfyrre, er fremstillet i versets historie. Fra og med vers enogfyrre er dette sat ind i sammenhængen af Guds tiltagende eksekutive domshandlinger, som begynder i dette vers. I denne profetiske forstand er vers fyrre afslutningen på Daniels bog, kapitel elleve, og kapitrets vers et og to er begyndelsen. Kapitel elleve fremstiller antikrists oprør, og kapitel ti repræsenterer begyndelsen på synet om floden Hiddekel, og kapitel tolv repræsenterer afslutningen. Kapitel ti og tolv repræsenterer den første og den sidste, og kapitel elleve er oprøret i midten.

Kapitel ti og tolv er det samme, for de fremstiller, i modsætning til kapitel elleve, Daniels erfaring i relation til synet, og kapitel elleve er synet. Kapitel ti er det hebraiske alfabets første bogstav, kapitel elleve er det hebraiske alfabets trettende, oprørske bogstav, og kapitel tolv er alfabetets sidste bogstav. Synet ved Hiddekel-floden er „Sandheden.“

I kapitel elleve illustrerer begyndelsen enden, for Kristus forandrer sig aldrig. Den afsluttende historie, fremstillet i vers fyrre, er prøvelsestiden for dyrets billede. Denne prøvelsestid afsluttes med dyrets mærke, som er fremstillet i vers enogfyrre. Vers et og to må derfor omhandle beseglingstiden for de et hundrede og fireogfyrre tusind, for denne tidsperiode er også perioden for dannelsen af dyrets billede.

"Herren har tydeligt vist mig, at dyrets billede vil blive dannet, før nådetiden afsluttes; for det skal være den store prøve for Guds folk, hvorved deres evige skæbne vil blive afgjort...."

"Dette er den prøve, som Guds folk må gennemgå, før de bliver beseglet." Manuscript Releases, bind 15, s. 15.

Der er altid to vejmærker, som identificerer en endetid. I Moses' reformbevægelse var det Arons fødsel, efterfulgt tre år senere af Moses' fødsel. I reformbevægelsen for at komme ud af Babylon og genopbygge templet var det kong Darius, efterfulgt af kong Kyros. I Kristi reformbevægelse var

det Johannes Døberens fødsel, efterfulgt seks måneder senere af Kristi fødsel. I milleritternes reformbevægelse var det pavedømmets død i 1798, efterfulgt af pavens død i 1799. I den tredje engels reformbevægelse var det præsident Reagan og præsident Bush den første, som begge repræsenterede 1989. I Daniels bog, kapitel ti, vers 1, finder vi kong Kyros identificeret.

I Kyros', Persiens konges, tredje regeringsår blev et ord åbenbaret for Daniel, som fik navnet Beltsazzar; og ordet var sandt, men den fastsatte tid var lang; og han forstod ordet og havde indsigt i synet. Daniel 10:1.

I de følgende vers i kapitel ti ser vi Daniels erfaring fremstillet på forhånd forud for, at Gabriel overbringer synet af den profetiske historie i kapitel elleve. Kyros markerer endetiden, for tidligere havde Kyros, Darius' nevø, været Darius' general, som dræbte Belsazzar og således markerede afslutningen på de halvfjerds års fangenskab, som var et forbillede på det tolvhundrede og tresårige fangenskab for det åndelige Israel i det åndelige Babylon fra 538 til 1798.

„Guds kirke på jorden var i sandhed i fangenskab under denne lange periode med ubarmhjertig forfølgelse, ligesom Israels børn blev holdt fangne i Babylon under landflygtighedens tid.“
Profeter og konger, 714.

Afslutningen på de tolv hundrede og tres år i 1798 markerede endetiden; således markerede afslutningen på de halvfjerds år „endetiden“ for denne historie. Både Darius og Kyros fremstilles ved Belsazzars død og afslutningen på Babylons rige, for idet Kyros som Darius' general udførte værket, repræsenterede han Darius. Da George Bush den første blev indsat den 20. januar 1989, havde Reagan været præsident i de første nitten dage af 1989.

Synet ved Hiddekel begyndte ved endens tid, i Kyros' tredje regeringsår. Da Gabriel begynder at udfolde den profetiske historie i kapitel elleve for Daniel, henviser han først til Darius' første regeringsår for klart at fastslå, at det syn af profetisk historie, som han stod i begreb med at fremstille for Daniel, begynder i den sidste endens tid, i 1989, for alle profeterne taler mere om de sidste dage end om de dage, hvori de levede.

Men jeg vil kundgøre dig det, som er optegnet i sandhedens skrift; og der er ingen, som står mig bi i disse ting, uden Mikael, jeres fyrste. Også jeg stod i mederen Darius' første regeringsår frem for at stadfæste og styrke ham. Daniel 10:21; 11:1.

I Darius' første regeringsår, som repræsenterer endetiden i 1989, „stod“ Gabriel frem og identificerede derved, at der ved en „endetid“ ankommer en engel. I 1798 ankom den første engel, og i 1989 ankom den tredje engel. Det var først, da den tredje engels budskab blev bemyndiget i 2001, at den tredje engels besegling begyndte, men bevægelsen med den tredje engels ankomst i 1989 er fremstillet ved, at Gabriel stod frem ved endetiden. Gabriel vil vise Daniel „det, som er optegnet i sandhedens skrift,“ og synet ved Hiddekel bærer „Sandhedens“ signatur, som Gabriel nu er ved at fremlægge.

I vers fjorten i kapitel ti havde Gabriel allerede underrettet Daniel om, at det, han omtalte i synet ved Hiddekel, var „det, der ville ske med Guds folk i de sidste dage“.

Nu er jeg kommet for at lade dig forstå, hvad der skal hænde dit folk i de sidste dage; thi synet gælder endnu mange dage. Daniel 10:14.

Andet vers i Daniels ellefte kapitel repræsenterer den kundskab, som blev åbenbaret ved endens tid i 1989, og som identificerer, hvad der „skal tilstøde“ Guds folk „i de sidste dage“.

Og nu vil jeg kundgøre dig sandheden. Se, endnu skal tre konger fremstå i Persien; og den fjerde skal være langt rigere end dem alle; og ved sin styrke gennem sine rigdomme skal han ophidse alle mod Grækenlands rige. Daniel 11:2.

Kyros er et forbillede på den anden konge siden 1989. Han er konge over det medo-persiske rige, som repræsenterer bibelprofetiens rige i de sidste dage, der består af to horn, fremstillet ved mederne og perserne. Efter den anden konge i riget hos jorddyret med de to horn ved endetiden i 1989 skulle der endnu være tre konger (Clinton, Bush den sidste, Obama), og derpå skulle der være en konge, som var langt rigere end dem alle. De tre konger, som fulgte efter Bush den første, blev velhavende efter deres præsidentperioder, og kun fordi de var blevet præsident. Trump, den fjerde, som var langt rigere, og som var den rigeste præsident nogensinde, tjente ikke sine penge, fordi han havde været præsident, men først og fremmest gennem sit arbejde med ejendomsinvesteringer, længe før han stillede op til præsidentvalget.

Tidligere var den rigeste præsident i amerikansk historie, relativt set, USA's første præsident. Før Donald Trump var George Washington den rigeste præsident i amerikansk historie, og han tjente sine penge, ligesom Donald Trump, gennem ejendomsinvesteringer. Både Washington og Trump kom til præsidentembedet fra utraditionelle politiske baggrunde. Washington var primært en militær leder, før han blev præsident, og Trump var forretningsmand og tv-personlighed, som, ligesom Washington, var uden nogen forudgående politisk erfaring.

Begge præsidenter var kendt for deres stærke personligheder og ledelsesstile, skønt de gav disse træk udtryk på ganske forskellig vis. Washington var kendt for sin stoiske, rolige og selvsikre ledelse samt sin samlende tilstedeværelse under Revolutionskrigen og i Republikkens første år, mens Trump er kendt for sin selvhævdende tilgang til ledelse og regeringsførelse. Både Washington og Trump var skikkelser forbundet med betydelig kontrovers, om end af vidt forskellige grunde. Washington, skønt almindeligt æret, blev i sin samtid mødt med kritik for forskellige forhold, herunder sine synspunkter om slaveri. Trumps præsidentskab var præget af talrige kontroverser, herunder hans brug af "onde tweets" på sociale medier, hans politiske beslutninger under devisen America first og hans egen selvbevidsthed.

Den rigeste og sjette præsident skulle ophidse de globalistiske dragemagter. Når vi lægger historien i vers to i kapitel elleve over historien for perioden 1776, 1789 og 1798, finder vi yderligere oplysninger, der vedrører jorddyrets sidste præsident, for Jesus fremstiller enden ved begyndelsen. De første to perioder, repræsenteret ved 1776 og 1789, giver to vidner om, at den endelige præsident vil være den ottende præsident, som var af de syv. Trump var den sjette præsident efter Reagan, og som den ottende præsident vil han være „af de syv“. Den sidste og ottende præsident vil regere, når De Forenede Stater danner billedet „til og af“ dyret.

Den præsident, som regerer, når De Forenede Stater danner dyrets billede, må være den ottende, det vil sige én af de syv, sådan som det bevidnes af Peyton Randolph og John Hancock.

Pavemagten er det ottende hoved, som var af de syv, og den modtog et profetisk dødssår. For at være et billede af pavemagten må den ottende præsident, som er af de syv, ligeledes have en profetisk identifikation som én, der profetisk er blevet „såret“ eller „dræbt“.

Pavedømmet modtog sit dødelige sår fra en dragemagt (Frankrig), en dragemagt, som pavedømmet havde kæmpet imod siden den tid, da Paulus fastslog, at lovløshedens hemmelighed (syndens menneske) allerede var virksom på den tid. Hedenskabets drage holdt pavedømmet tilbage fra at bestige tronen, hvilket det gjorde i 538.

Fra pavedømmets begyndelse og indtil dets endelige undergang kæmper det imod dragemagter. Et billede af pavedømmet kræver, at billedet kæmper imod en dragemagt. I Åbenbaringen sytten bliver pavedømmet, som er det ottende hoved, og som er af de syv hoveder, til sidst brændt med ild, og dets kød fortæres af de ti konger. I begge dødsfald (1798 og de sidste dage) bliver det pavelige dyr dræbt af en dragemagt. For at De Forenede Stater kan danne et billede af dyret, må den ottende præsident også blive dræbt af en dragemagt, som det var i krig med, og den sjette konge efter endetidens begyndelse i 1989 er den konge, som ophidsede alle dragemagterne.

Ronald Reagan var en frafalden protestant, men George Bush den første var en klassisk globalist. Et af hans berømte citater er det, hvor han løj ved den 18. august 1988 at sige: “Og det er mig, der ikke vil forhøje skatterne. Min modstander siger nu, at han vil forhøje dem som en sidste udvej eller en tredje udvej. Men når en politiker taler sådan, ved man, at det er et feriested, han vil tage ind på. Min modstander vil ikke udelukke at forhøje skatterne. Men det vil jeg. Og Kongressen vil presse mig til at forhøje skatterne, og jeg vil sige nej. Og de vil presse, og jeg vil sige nej, og de vil presse igen, og alt, hvad jeg kan sige til dem, er: læs mine læber: ingen nye skatter.”

Bortset fra den offentlige løgn, som er et kendetegn ved en repræsentant for dragemagten, var hans mest berømte udtalelse den ved en fælles samling i Kongressen den 11. september 1990, hvor han sagde: “Nu kan vi se en ny verden træde frem. En verden, hvori der foreligger det helt reelle perspektiv om en ny verdensorden. Med Winston Churchills ord en ‘verdensorden’, hvori ‘retfærdighedens og fair play’s principper ... beskytter de svage mod de stærke ...’ En verden, hvor De Forenede Nationer, befriet fra den kolde krigs fastlåsnings, står rede til at opfylde sine grundlæggeres historiske vision.” Bush den ældre var globalist, selv om han identificerede sig som republikaner.

Bill Clinton var den første præsident, der afholdt sin indsættelsesceremoni ved Lincoln Memorial, hvilket betyder, at han vendte Lincoln ryggen og stod vendt mod obeliskens i Washington-monumentet, en obelisk, som indvendigt er fyldt med frimureriets symboler. Både obeliskens og frimureriets symboler, som han valgte at vende sig mod, da han på falsk vis svor sin troskab mod Forfatningen, viste ikke blot, at han havde vendt ryggen til slaverimodstandens symbol i Lincoln Memorial, men Clintons valgte historiske placering stemmer også overens med hans takketale, hvor han priste en professor, som han havde studeret under på det jesuitiske universitet, han havde gået på.

Den professor, Carroll Quigley, skrev bogen *Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time*, som blev udgivet i 1966, og som med rette og i vid udstrækning forstås som »Bibelen for globalistiske idéer«. Som Koranen er for islam, og som *Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry*, skrevet af Albert Pike og udgivet i 1871, betragtes som den mest omfattende fremstilling af frimureriets esoteriske læresætninger; eller som Mormons Bog er for de sidste dages hellige, således er Quigleys bog den globalistiske filosofis bibel. De fleste ville have vidst det, hvis Clinton havde lovprist Muhammed i Koranen, eller hvis han havde lovprist Joseph Smith i Mormons Bog, og nogle ville have vidst, hvem Albert Pike var, men få vidste, at Clintons lovprisning af Quigley var i overensstemmelse med hans egen globalistiske dagsorden og hans forkastelse af de principper, som Abraham Lincoln repræsenterede.

I talen sagde Clinton: »Som teenager hørte jeg John Kennedys kald til borgerskab. Og siden, som studerende ved Georgetown, hørte jeg dette kald præciseret af en professor ved navn Carroll Quigley, som sagde til os, at Amerika var den største nation i historien, fordi vort folk altid har troet på to ting: at i morgen kan være bedre end i dag, og at hver eneste af os har et personligt moralsk ansvar for at gøre det til virkelighed.« Carroll Quigleys idé om, hvordan man kunne »make America great again«, var, at De Forenede Stater skulle opgive sin nationale suverænitet til De Forenede Nationer. Clinton var demokrat, globalist, repræsentant for dragen.

»Som far, så søn«: George Bush den sidste var globalist, ligesom hans far var det, en globalist, der bekendte sig til at være republikaner. Æblet falder ikke langt fra stammen. Bibelen stiller det retoriske spørgsmål: »Kan to vandre sammen, uden at de er enige?« Man behøver blot at følge de mange foretagender, som Bush den sidste gennemførte sammen med Bill og Hillary Clinton, for at se, hvem Bush den sidste var enig med.

Barack Hussein Obama fremsatte en erklæring om grundlæggende at forvandle De Forenede Stater under et valgmøde kort før, han blev valgt til præsident. Den 30. oktober 2008 sagde Obama i Columbia, Missouri: »Vi er fem dage fra grundlæggende at forvandle Amerikas Forenede Stater.« Udtalelsen var en del af Obamas bredere budskab om »håb og forandring«, som var et centralt tema i hans præsidentkampagne i 2008, og som understregede hans forpligtelse på betydelige politiske reformer og en anden kurs for landet. Den kurs, han drejede landet ind på, var globalismens dragepolitik: antihvid, pro-abort, imod kulstofbaserede brændstoffer, anti-Amerika, pro-globalisme, Diversitet, Lighed og Inklusion, den falske historieskrivning i Critical Race Theory, og så videre. Obama var ikke blot en lokal samfundsorganisator; han var og er stadig en repræsentant for dragemagtens globalistiske dagsorden.

Trump holdt imidlertid, i modsætning til en typisk moderne politiker, flere løfter end alle de øvrige syv præsidenter i perioden begyndende i 1989 tilsammen. Han var besluttet på at gøre Amerika stort igen, og idet han søgte at gøre dette, vakte han de herskende globalistiske magter til modstand, ikke blot i De Forenede Stater, men i hele verden.

Joe Biden har overhovedet intet bevis for, at han er andet end endnu en globalist.

Katolicismens dyr førte en langvarig krig mod dragemagterne, og den præsident, som regerer, når De Forenede Stater danner et billede af pavedømmet, vil af profetisk nødvendighed være i strid

med dragemagterne. Ingen af de nulevende præsidenter, bortset fra Donald Trump, ville føre krig mod dragemagterne, for demokraterne er åbenlyst globalister (drager), og den sidste George Bush var, ligesom hans far var det (en erklæret republikaner, som i virkeligheden er en globalistisk drage), for Jesus fremstiller altid den sidste ved den første.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

„En stor krise venter Guds folk. En krise venter verden. Den mest skelsættende kamp gennem alle tidsaldre ligger umiddelbart foran os. Begivenheder, som vi i mere end fyre år på det profetiske ords myndighed har erklæret for forestående, finder nu sted for vore øjne. Allerede er spørgsmålet om en ændring af forfatningen, som indskrænker samvittighedsfriheden, blevet fremført for nationens lovgivere. Spørgsmålet om at håndhæve søndagshelligholdelse er blevet et anliggende af national interesse og betydning. Vi ved udmærket, hvad udfaldet af denne bevægelse vil blive. Men er vi rede til den afgørende prøve? Har vi trofast opfyldt den pligt, som Gud har betroet os, nemlig at advare folket om den fare, der ligger foran dem?“

„Der er mange, selv blandt dem, der deltager i denne bevægelse for håndhævelse af søndagen, som er blandede for de følger, der vil blive resultatet af denne handling. De ser ikke, at de dermed retter et direkte slag mod religionsfriheden. Der er mange, som aldrig har forstået den bibelske sabbats krav og det falske grundlag, hvorpå søndagsinstitutionen hviler. Enhver bevægelse til fordel for religiøs lovgivning er i virkeligheden en indrømmelse til pavedømmet, som gennem så mange tidsaldre utrætteligt har ført krig mod samvittighedsfriheden. Søndagshelligholdelse skylder sin eksistens som en såkaldt kristen institution til „lovløshedens hemmelighed“; og dens håndhævelse vil være en faktisk anerkendelse af de principper, som udgør selve hjørnesteinen i romerkirken. Når vor nation således fornægter sit styres grundprincipper ved at vedtage en søndagslov, vil protestantismen ved denne handling række hånden til pavedømmet; det vil ikke være andet end at give liv til det tyranni, som længe ivrigt har ventet på sin lejlighed til på ny at bryde frem i aktiv despotisme.“

„Den nationale reformbevægelse, som udøver den religiøse lovgivnings magt, vil, når den er fuldt udviklet, åbenbare den samme intolerance og undertrykkelse, som har rådet i tidligere tider. Menneskelige råd tilranede sig dengang guddommens forrettigheder og knuste under deres despotiske magt samvittighedsfriheden; og fængsling, landsforvisning og død fulgte for dem, der modsatte sig deres påbud. Hvis pavedømmet eller dets principper atter lovgives til magt, vil forfølgelsens ild atter blive antændt mod dem, der ikke vil ofre samvittigheden og sandheden af hensyn til de folkelige vildfarelser. Dette onde står på tærskelen til at blive virkeliggjort.“

”Når Gud har givet os lys, som viser os de farer, der ligger foran os, hvordan kan vi da stå rene for Hans åsyn, hvis vi forsømmer at gøre enhver anstrengelse, som står i vor magt, for at fremholde det for folket? Kan vi være tilfredse med at lade dem møde dette skæbnesvangre spørgsmål uden advarsel?” Testimonies, bind 5, 711, 712.